

KERÉNYI TAMÁS

anyám macskája

ülök a wc-n,
anyám kihalt lakásában,
nyitva az ajtó,
kezemben söröspohár,
már úgyse lát meg senki.
ajtófélfánál apró seprű,
több ilyen is hever szerteszét,
a konyhában is egy,
ezzel zavarta el a szemtelen macskát.
„nem kell nekem új,
ne vegyetek,
mi lesz vele,
ha egyszer túlél”.
akkorra egyedül volt régóta,
mégiscsak jó valakihez beszélni,
gondoltuk.
ezt teszem most én is,
ebben a borzalmas csendben,
amit hiába tompítana
az unicum.
mióta magára maradt
az állat,
egészen megváltozott.
már nem rohangál,
mint annak előtte,
ijesztő módon a kanapén
végigfutva nyakam körül,
nem mászik bele a tányérba se.
csak fekszik csendben,
az ételéhez
se nyúl hozzá.
szomorú szemmel néz,
mintha érezné,
nincs már meg a gazdája.

persze ilyen nem létezik,
és egészen kezdem megkedvelni,
mert olyan bújóssá vált.
aztán,
amikor otthon vagyok Angliában,
mondja öcsém telefonon,
elvitte az állatorvoshoz,
és el kellett altatni,
mert egy gyanús foltot találtak a tüdejében,
amitől nem kapott rendesen levegőt,
pont, mint anyám egy héttel azelőtt.

csináltam rólad egy képet

olyan kicsi vagy,
ezen a fém asztalon.
valami berreg
a plafonon futó csövekben.
állok a hullaház alagsorában,
nincs szék.
szád nyitva,
bal szemed résnyire,
a bőr arcodra feszül,
én az ajtónak,
és nem merek hozzád érni.
a boncmester tapintatosan
magunkra hagyott.
„szia,
eljöttem,
lekéstem,
nem voltam ott,
egyedül kellett meghalnod,
utolsó szavaiddal engem hívva”.
az unokák rajzait mutatom,
neked csinálták,
egy-egy tincset

beleragasztva,
tegyék majd melléd a hamvasztáskor.
nem olyan rossz amúgy,
mint amire készültem,
láttam apámat meghalni,
te is ott voltál akkor,
de most nem vagy itt.
kórházi köntös
szorosan testeden,
ezt jelenthette valószínűleg
hogy: „várjon,
előkészítem”.
kilóg lábfejed,
bütykös nagylábujj.
kilónyi perc elteltével
nyílik az ajtó.
csináltam rólad egy képet.

korompor

illata zsírnak.
főtt kávé,
és száraz kenyér.
csirkehús lábosban,
rémisztő karom
árnyéka falon.
fa pattog tűzhely mélyén,
korompor.
bádoggödör szemetes,
szürke lében
krumplihéj.
felmosott kőpadló,
vörös,
csillogó.
falon kép,
nő,

és tehén,
európa elrablása,
rajzszög lyuka gyűrött felén.
ház,
minek már helyét se,
lakói,
azóta polcon,
lehegesztett dobozokban.
de mikor megérezem
azokat
a szagokat,
újra visszatérek.
rég elveszett konyha,
magamra csukom
már nem létező ajtaját.

